

Глава I

СЪДБОНОСНАТА ЗАКУСКА

Както често се случва, всичко започна една най-Кобикновена сутрин. Мама миеше умивалника с малка гъба. Хлапетата от семейство Хелман – Хали (на единайсет), Коби (на девет) и Мими (на шест години и четири месеца) – бяха насядали около кухненската маса и закусваха корнфлейкс. По радиото тъкмо съобщаваха новините: „Започна лятната ваканция... очаква ни топло време... все още няма задръствания по основните пътища...“.

Гъбата застина над мивката и мама се обърна към децата. Беше притеснена и това не бе случайно.

– Тази сутрин заминавам, а билетите за влака още не са пристигнали – оплака се тя. – Знаех си, че тази лотария е голяма измама! Пътуване до Лапландия и две седмици почивка с безплатни спа процедури! Прекалено хубаво, за да е истина. Такива неща просто не се случват.

Мама се обърна отново към мивката и продължи да я мие с гъбата, като не спираше да мърмори:

– Аз обаче се вързах! Дори си приготвих куфара, а билетите никакви ги няма!

Децата се спогледаха.

– Между другото, бавачката също я няма – обади се Хали.

– Бавачката също я няма – повтори мама.

– И Невидимия глас го няма – съобщи Мими.

Мама се намръщи.

– Не го виждаме, но понякога го чуваме – поясни Коби.

– Щом го чуваме достатъчно често, не е нужно да го виждаме – закикоти се Хали.

– Престанете с тези глупости за Невидимия глас – смърри ги мама. – Татко си идва довечера, както знаете. Той вече е в самолета.

– Не мисля, че е в самолета – прошепна Хали на Коби.

Невидимия глас често закъсняваше.

– Какво си шушукате? – попита мама.

– Нищо – побърза да отговори Коби.

На вратата се позвъни.

– Най-после! – възкликна мама и се огледа. В кухнята цареше голям безпорядък.

– Аз ще отворя! – каза Хали и скочи от стола си. Мама забърса трохите от масата и я последва.

На прага стоеше пощальонът. Но не беше онзи, който обикновено носеше пощата. Не, този пощальон изглеждаше по-елегантен и по-енергичен. Беше облечен с жълто яке, под което се виждаше сива вратовръзка, а на главата си носеше сива бейзболна шапка. И определено не бе дошъл дотук с велосипед, както правеше кварталният пощальон.

– Бих искал да ви попитам дали Мари Хелман си е у дома – каза вежливо той. – Имам доставка за нея. Някой трябва да потвърди, че пратката е приета.

– Да потвърди? – попита Хали.

– Да се подпише – уточни пощальонът.

Мама избърса ръцете си в престилката и пристъпи напред.

– Аз съм Мари Хелман – каза тя. – Спечелих екскурзия от лотарията. Това сигурно са билетите за влака.

Пощальонът кимна и връчи на Мама формуляр и химикалка.

– Подпишете тук. Името с главни букви, ако обичате.

Мама се подписа. Почщальонът ѝ подаде плик.

– Заповядайте! Желая ви приятен ден!

Повдигна леко шапката си и си тръгна.

Мама отвори внимателно плика.

– О, да! Тук са! – възкликна тя с облекчение и извади от плика прегънат на две лист хартия, в който бяха поставени билетите за влака.

– Какво пише? – попита Хали.

Мама разгъна листа и започна да чете на глас:

Уважаема госпожо/господине,

Поздравяваме Ви с изтеглената печалба! Най-сетне настъпи моментът на Вашето заминаване. Време е да презаредите батериите, да си починете, да научите нови неща. Време е да помислите за собственото си здраве, да се събуждате с песента на пойните птички, докато ласкавите слънчеви лъчи гаяят лицето Ви. Очакваме Ви с нетърпение!

Само за две седмици ще се превърнете в нов човек. Нашият ваканционен лагер, чийто точен адрес ще научите веднага след пристигането си, започва утре по обед. Продължителността на лагера е точно две седмици, а през това време няма да правите никакви разходи и вместо от пари ще имате нужда само от топли дрехи и добро настроение. След две седмици ще се върнете у дома или ще заминете на друго място по ваши избор. Специалният влак потегля днес от централната жп гара точно в осем вечерта. Моля, не закъснявайте. Билетите са в плика.

– Специален влак! – повтори Хали. – Мама май не е единственият победител в лотарията.

– Глупаче! Другите сигурно си плашат сами – поправи я Коби. – Нали, мамо?

Мама не отговори. Тя се взираше в писмото, а

бръчката на челото ѝ ставаше все по-дълбока и по-дълбока.

– Какво друго пише? – попита Хали.

– Ама че работа! – измърмори мама. – Пише, че тъй като баща ви често пътува в командировки, бавачката ще остане тук, докато аз се върна. Две седмици няма да мръдне оттук – нито през деня, нито през нощта!

– Не им ли каза, че Невидимия глас се прибира? – попита Коби. – Така де, че татко си идва?

– Мислех, че е очевидно! – възкликна мама.

– Ще имаме бавачка, която ще живее тук? – попита Мими, която харесваше всички възпитателки в детската градина.

– Не са споменали, че ще спи тук – каза тихичко мама. – Мислех, че ще идва от време на време, за да почисти или да сготви нещо. Това е съвсем друга работа...

– Това означава ли, че Невидимия глас няма да дойде? – прошепна Хали на Коби.

Коби сви рамене. Нямахме представа какво означава това.

– Трябваше да го кажат от самото начало – продължи мама и поклати глава. – Напълно непозната жена! Къде ще я сложим? Та ние нямаме стая за гости! – Твоето легло ще бъде свободно – обади се Мими.

– Става прекалено сложно – каза мама, без да крие недоволството си. А после замълча и продължи да чете.

– Какво друго пише? – попита Коби, когато мама сви устни в тънка права линия.

– Прочети го на глас! – развълнува се Мими.

– Какво означава това? – възкликна объркано мама и зачете на глас:

Ще получите възможност да се включите в специален таен експеримент с цел проучване на нови алтернативи на обичайните грижи за деца. Бавачката, която ще пристигне в дома ви, е специално обучено човекоподобно...

– Човекоподобно! – извика Мими. – Какво? Прочети го пак!

– Мими, не викай! – обади се Хали. – Мамо, моля те, продължавай.

И мама продължи:

... човекоподобно същество, или трол, както гласи традиционната дефиниция...

Хали едва потисна кикота си.

– Някой си прави шега!

– Скрита камера – ухили се Коби и се озърна.

Мими обаче не откъсваше поглед от мама. Момиченцето бе развълнувано. Радостно развълнувано. Истина ли бе това? Чудовище в дома им? Хем бавачка, хем чудовище!

Мама продължи да чете с напрегнат глас:

Бихме искали да подчертаем, че въпросното същество е напълно безопасно, но с цел да гарантираме конфиденциалността на експеримента, ви молим да не разгласявате подробности около неговото присъствие пред никого и при никакви обстоятелства. Нарушаването на това задължение за конфиденциалност води до налагането на глоба. Бихме искали да ви напомним, че още с приемането

на наградата вие сте подписали декларация за поверителност...

Мама вдигна поглед от писмото. Изглеждаше ядосана.

– В декларацията не пишеше нищо за човекоподобни или чудовища! – възмути се тя. – Мислех, че не бива да казвам на какви оздравителни процедури ще бъде подложена. Децата ми не са опитни зайчета! Никой не може да ми налага глоби в моя собствен дом!

– Аз мога да пазя тайна! – извика Мими. – Искам човекоподобното да дойде тук!

– Мими! Не викай! – обади се Коби.

В този миг на вратата се позвъни отново.

– За бога! – възкликна гневно мама.

Хали отвори вратата. В коридора се възцари изумено мълчание.

На прага стоеше необикновено кафяво-черно създание. Беше толкова едро, че почти изпълваше рамката на вратата. Имаше две огромни стъпала, с които бе стъпило здраво на земята. И две огромни ръце. Дланите му приличаха на капаци за тенджера, а всеки от четирите му пръста наподобяваше наденичка. В едната си ръка странното същество държеше смачкан лист хартия.

А с какво бе облечено? С дебело кожено палто или с наметало, съшито от парцали? В коридора замириса като във влажна изба. Съществото завъртя големите си кръгли жълти очи и изсумтя нещо. Мими се скри зад мама.

Зад необичайното създание стоеше куриер, облечен в сив костюм. Това определено не бе пошалонът отпреди малко. Той кимна смутено, покашля се и каза:

– Имате доставка. Може ли да се разпишете, моля?

Куриерът извади таблет, промуши го в тясното пространство между странното същество и рамката на вратата и го подаде на мама. А тя стоеше неподвижно и се взираше в създанието с леко отворена уста.

– Мамо, напиши си името – каза Хали и я смуща лекичко с лакът.

– Какво ще правим с това? – попита мама.

– Има си упътване – отвърна куриерът и отново се покашля.

– Хайде, подпиши! – повтори Хали.

– Ами ако не го искам? – попита тихо мама.

– Нищо не може да се направи – отвърна куриерът.

– Казаха ми да го доставя тук. Няма обратен адрес.

– Хайде, мамо, подпиши! – подкани отново Хали.

– Е, щом имаме упътване... – каза тихо мама и въздъхна.

И се подписа върху екрана с трепереща ръка.

Куриерът побърза да прибере таблета.

– Приятен ден! – пожела ѝ той и си тръгна незабавно.

Семейството Хелман остана насаме с новата бавачка. Всички стояха като вкаменени. Хали се взираше в необикновеното създание. Коби се взираше в необикновеното създание. Погледът на мама сновеше между необикновеното създание и децата, тъй като се чудеше дали не трябва да ги спасява... и ако трябва, как можеше да го направи, след като апартаментът им се намираше на петия етаж на голям жилищен блок, а онова нещо блокираше вратата. Нямахше измъкване.

– Мамо, това ли е чудовището? – прошепна Мими зад гърба на майка си.

Създанието изсумтя и подаде листа на Хали, която стоеше най-близо до него. Момичето взе колебливо листа.

Създанието изсумтя отново. Мама ахна от изумление. Хали разгъна листа, който се оказа мръсен, измачкан, дори леко прокъсан. От него се търколи бучица пръст, която падна на пода.

– Това сигурно е упътването – каза Хали и мама отново се намръщи.

– Какво пише? – попита Коби.

Хали прочете на глас:

Получател: семейство Хелман.

Съдържание на пратката: специално обучено човекоподобно, наричано за кратко „чудовище“.

Специализация: грижи за деца, домакинска работа.

Характер: лишен от склонност към насилие, обича да гледа телевизия, чувства се отлично в компанията на хора.

Друга информация: няма малко име, отзовава се на „чудовище“. Самò си осигурява прехраната навън през нощта. Внимание: никога не оставя децата сами.

Езикови умения: слабо владее на езика, разбира малко, но не говори. Липсата на езикови умения не се отразява на ефективността на работата му.

Местообитание: обикновен килер или шкаф (килерът или шкафът да се опразни незабавно).

– О, за бога! – възкликна мама. – Как ли ще свърши всичко това?

Хали и Коби се спогледаха. Наистина интересно. Как ли ще свърши?

Мими се показа иззад полата на мама. Погледна чудовището и се усмихна.

– Не е опасно – каза Мими и протегна ръка към него. – Вижте му очите! То иска да остане тук!